

Rasting: Vedrørende det foreliggende lovforslags indhold og betydning tør jeg i alt væsentligt henvise til de bemærkninger, der ledsager selve lovforslaget, og til hvad den højtærede indenrigs- og boligminister udtalte ved lovforslagets fremsættelse her i tinget.

Det fremgår deraf, at den i henhold til lov nedsatte voldgiftsret i en enstemmig udtalelse til indenrigsministeriet har foreslået en principiel bibeholdelse indtil videre af reglerne i den bestående udligningsordning mellem København, Frederiksberg og Gentofte, således at spørgsmålet om ordningens fortsættelse påny tages op senest i 1953, og ministeren har ved fremsættelsen af lovforslaget i den af voldgiftsretten udarbejdede skikkelse tilsluttet sig rettens enstemmige indstilling.

Vedrørende de ændringer, som lovforslaget indeholder i forhold til den nugældende ordning, tør jeg begrænse mig til at tilslutte mig de udtalelser, der herom er faldet i det høje ting, både forsåvidt angår pristalsreguleringen af spændvidden mellem kommunernes udgiftstal og skattetal, og forsåvidt angår nedsættelsen af Gentofte kommunens udligningstilsvare ifølge loven. Ligeledes kan jeg principielt tiltræde den begrundelse, der af voldgiftsretten og af den højtærede indenrigs- og boligminister her i tinget er givet for lovforslagets § 3, hvorefter Frederiksberg og Gentofte til København betaler henholdsvis 600 000 kr. og 1 mill. kr. til delvis erstatning for tab, der er forbundet med, at ordningen først nu føres à jour.

Jeg vil på mit partis vegne tilsige lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Rager: Det har uden tvivl været en tilfredsstillelse for den højtærede indenrigs- og boligminister at forelægge folketinget dette forslag, idet han jo i sin tid har været borgmester på Frederiksberg, for der er ikke tvivl om, at den højtærede ministers gamle kommune er sluppet godt fra det! Det samme tror jeg man må have lov til at sige om Gentofte. Derimod forekommer det mig, at Københavns kommunes stilling ikke har været fuldt så god. Jeg har indtryk af, at Københavns kommunes forhandlere, voldgiftsmændene, som de hedder, har været knap så stærke som de andre forhandlere. Jeg går nu ud fra, at de i meget høj grad har været påvirket af den stemning og de instrukser, de formentlig har fået fra Københavns magistrat, for de må vel have talt med magistraten i det

lange tidsrum, sagen har været til behandling.

Gennem de 4 år, hvor jeg havde den fornøjelse af have Københavns magistrat på nærmere hold, fik jeg det indtryk, at magistraten lider af mindreværdskomplekser, såsnart den har noget med staten at gøre. Københavns magistrat føler sig ligesom trykket af situationen og har måske ikke været så stærk som ønskeligt var, når det drejer sig om områder, staten har indflydelse på.

Jeg kan nævne en ting, som måske ikke ligger lige op ad dette forhold, men det er således, at medens statsbanerne gennem årene fra varedirektoratet har kunnet få tilladelse til at købe til Køgeruten både „røde orme“ og todækkede såvel som almindelige biler, og medens rutebilerne i det hele taget blomstrede ude over landet, var det ikke borgmester Sundbo muligt at få mere end 3—4 små snoldede automobiler til alle sine automobilruter, og på beklagelserne derover havde han aldrig andet svar end: ja, varedirektoratet siger nej! Den stilling, borgmesteren der indtog, ser jeg nu også indtaget af Københavns magistrat her; ved denne sags hele udvikling igennem mange år burde en ændring have fundet sted. Loven var uden tvivl god i sin tid; selvom den ikke var let forståelig, var den dog god, og den virkede rigtigt de første år. Den har imidlertid virket meget dårligt senere, viste det sig. Ophævelsen af erhvervsbeskatningen, som i sin tid fandt sted, fordi man havde til hensigt at give København noget bedre, har formentlig været et fejlgreb. Således som tingene udviklede sig, ville København rimeligvis have stået sig ved at gå tilbage til erhvervsbeskatningen.

Der er noget mærkeligt ved den tryksag, vi har fået her, og det er, at medens man ellers kunne regne alting ud, er der een ting, man slet ikke har kunnet jugere, og det er det indtægtstab, ophævelsen af erhvervsbeskatningen har betydet. Det lader sig ikke gøre at regne det ud eksakt, men når det ikke kan gøres eksakt, så ligger der vel deri, at det havde været muligt at give et skøn over det. Det har man imidlertid undladt at gøre. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister: Hvorfor har man egentlig undladt det? Synes ministeren ikke det er mærkeligt, og kunne ministeren ikke medvirke til at fremskaffe lidt oplysninger om dette spørgsmål?

Der skulle have været foretaget en ændring for mange år siden, men kommissio-